

EN RECORD DE JOSEP MARIA PUIG SALELLAS

Antoni MIRAMBELL I ABANCÓ

Membre del Consell de Redacció de la *Revista de Llengua i Dret*

El propassat dia 26 de maig va morir en Josep M. Puig Salellas (Girona, 1924-Barcelona, 2007).

Notari, degà del Col·legi de Notaris de Catalunya, president del Consell Social de la Universitat de Barcelona, vocal de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya, vocal del Consell Social de la Llengua Catalana, membre de l'Institut d'Estudis Catalans, Secció de Filosofia i Ciències Socials, membre de l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya i de la de Ciències Econòmiques i Financeres, president de la Fundació Noguera, i articulista i autor de diverses obres sobre dret civil, dret estatutari i política, entre altres càrrecs i activitats als quals va dedicar el seu temps.

No es tracta, però, aquí de recordar la seva biografia, prou coneguda i reproduïda per diversos mitjans de comunicació amb motiu de la seva mort, i que es podria resumir com la d'un il·lustre jurista i patriota català, compromès, per tant, amb la seva nació i partidari del fet que el dret, la llengua, la cultura i l'economia en són els fonaments essencials, fins al punt que, en la seva darrera obra, *Catalunya: la penúltima cruïlla* (Edicions 62, 2003), prenia posició per unes tesis pactistes, però obertament sobiranistes.

Sí que es tracta, evidentment, d'expressar, en aquest moment i des d'un lloc preferent d'aquesta publicació, el nostre record viu i emotiu, com també el reconeixement i l'agraïment per la seva dedicació i vinculació a la nostra *Revista*.

Efectivament, des de l'any 1983, moment de la fundació de la *Revista* i de la llavors recent aprovació de la primera Llei de normalització lingüística de Catalunya, formava part del Consell de Redacció i ben segur que va influir en la intenció de la seva publicació, que, en paraules del primer director de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, s'expressava en la presentació del número 1 del juny de 1983 en el sentit de «[...] furnir un instrument a la llengua catalana que coadjuvés a aconseguir-ne la normalització i el prestigi [...]» i amb la finalitat de «[...] la fixació d'una metodologia científica rigorosa per al desenvolupament d'aquesta disciplina i la

creació d'un planter d'especialistes amb una formació sòlida [...]». Malauradament, però, no podrà viure el goig que serà per a tots nosaltres la celebració del 25è aniversari d'aquesta *Revista*.

En el context d'aquestes preocupacions i intencions, cal destacar la seva altíssima aportació al Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Va ser el coordinador de l'Àrea de Llengua i Dret d'aquest II Congrés i, mitjançant el seu impuls, es pot afirmar que els treballs de la referida Àrea han estat l'inici sòlid de la teoria catalana de la doble oficialitat, començant per la superació, i tot, de la denominació sovint pejorativa de *cooficialitat*, i de l'atribució de valor jurídic a l'afirmació del precepte estatutari que determinava que la "llengua pròpia" de Catalunya és el català, de manera que, si bé en els territoris de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears hi ha actualment dues llengües oficials, només una sola llengua té el caràcter de llengua pròpia amb conseqüències jurídiques, que és la llengua catalana; en definitiva, segurament també es pot afirmar que aquests estudis han estat el començament de la disciplina jurídica, moderna i rigorosa, del dret lingüístic de Catalunya, afortunadament molt desenvolupat actualment.

En la presentació de la publicació de la documentació, feta l'any 1987 a càrrec de l'Institut d'Estudis Autonòmics, escrivia:

«[...] crec que resulta un conjunt doctrinal vàlid, que estableix els trets fonamentals d'allò que podríem anomenar la interpretació catalana de la doble oficialitat lingüística que resulta de la Constitució de 1978 i dels estatuts d'autonomia consegüents, vigents avui a Catalunya, al País Valencià i a les Illes. Es tracta, però, d'una tasca que caldrà continuar, entre d'altres raons, perquè a ningú no se li escapa la importància que té la virtualitat jurídica de la nostra llengua en el concepte de recuperació nacional i perquè són evidents les actituds d'entorpirament, molt patents en la darrera doctrina del Tribunal Constitucional.»

No cal dir que es va recollir el testimoni i és una tasca que ha continuat i res no fa preveure, avui per avui, que no hagi de continuar.

Josep M. Puig Salellas, el ciutadà, com a ell mateix li agradava de qualificar-se, altament compromès amb Catalunya, la seva llengua i les seves institucions, i l'amic, especialment irònic, respectuós, generós i amable de tracte, ens ha deixat.

Restarà en la nostra memòria: descansi en pau.

Barcelona, juny de 2007*

* A l'interior de la *Revista* el lector trobarà sengles notes en recordança d'en Josep Maria Puig Salellas dels notaris Lluís Jou i Juan-José López Burniol.